

Õõ tulit läte. Kõik kolm heisivad magama. Muid kodus ei olnud kui üks peremees, perenaene ja Tiit. Peremees ja perenaene magasivad tagakambris ja Tiit magas eeskambris. Tiit ei tulnud laua aega und pääle, sest et ta süda väga kurb oli. Ta mõtles oma elu üle järel, ja valas palju filmapisaraid seffa.

“Mõis tellkõo oeg olla, aga Tiit ei tulnud issa und. Korraga suulista abju sohjalae sees väilest priisemist, nagu oleks suur rott kambri loge näritud. Ta ei pannud sest luuremat ühtegi täbele. Prigin lõks aga issa aega mõõda suuremaks. Alkite nägi Tiit, kui hulg tuliseid sūsa ja tule sädemeid abju kõriva maha kusk. Suure ebmatusega kargas ta asemel: ja vanni nii ruttu kui võimalik riide selga, joostis abju juuksagi birmudeks, et logi üsna lõginal põles. Laiwa tegemiseks oli abi bâsti sûretud saanud, ja forsten oli viisi kuusilt wigane olnud, mis läbi tulilasse sattunud ja see põlema hakanud.

Tiit läbi kogemata filmad aksate poole, mis linasest riibest gordinatega siin olivid, ja nägi oma veel suuremaks ebmatuseks, et hele kuma riide pääle paistis. Silmapilk joostis ta välja, ja ob hâda! katusest läis juba mittest sohast suur tuleleek välja. Nüüd oli tal kõik selge: Tiit oli lahti vâanud ja hulga õlgede sisse läinud, mis põõningul olivid. See läbi oli leek nii ruttu suureks läinud.

Siin ei olnud enam aega viito. Nuttu joostis ta siise tagasi, õratas peremehe ja perenaese ülesse, kes alles sõgavas unes olivid. Need ebmatasivad mõlemad väga ãra. Kärmeste aitasivad perenaene ja Tiit peremeest kambris välja, sest tema folg oli väga haige, et saanud muidu kui sargu nojali suure waewaga läia. Perenaene oli nõrga werega inimene. Nii pea kui nad üsset õue astusivad, langes ta põlewat leeki katusel nähes minestusesse. Tiit toetas nüüd peremeest ja viis teda majast nature suugemale. Siis kandis ta sa perenaese eemale. Hâda oli põhjatu suur. Majast ei mõinud enam midagi päästa. Vâljaotsa talu seisid teistest faunist laugel. Pääle selle

olivid inimesed ümberti ringi kõik heinamaal, nii et keegi enam parajal ojal appi ei saanud.

Korraga tulit Jüril meelde, et tema raba ja rabapaberid kõik alles tagakambris kummutis on. Ta oli seda eîne ebmatusest ãra unustanud. Ta hûubis suure hâalega:

„Tiit, mis nûud teba? Mu rabawarandus on kõit alles tagakambris kummutis. Ma jâan sel wiisil waeseks meheks!“

„Kus kummuti vedi on?“ küsits Tiit ruttu.

„Mõti on tagakambris woodi kohal worna otsas,“ vastas peremees.

Nuttu joostis Tiit tappa. Peremees hûubis talle järel: „Ara mine enam siise, Tiit; ebs sa nân'd, et kõmber ta põles. Eagi ehet kuskub selle facia, süs on tahju veel suurem ja birmsam.“

Aga Tiit ei hoolinud sest ühtegi. Maretti oli ta tagakambris, leidis wõime üleb, tegi filmavilk kummuti lahti, wõttis ruttu kõik raba ja raberid, nii kui ta kallimad riided selle ja tõi wâlia peremehe juure. Siis läks ta nagu lennus mojasse tagasi, ega pannud peremehe leeldu tähelegi.

Sees siiskus ta ruttu afnad lahti ja wiskas nii palju, kui ta joudis, riideid ja majariistu wâlia. Kallimad assad saiwad sel wiisil kõik päästetud. Üks kummut ja kaks kappi, mis väga suured olivid Tiitule üksipâini tõsta, jâiwad siise.

„Tule wâlia üks kord, Tiit, sa põled ãra!“ kisendas peremees kõigest jõuust, kui Tiit issa veel osju wâlia kraamie.

Waheajal oli juba tagakammer tulb tâis ja eeskambri logi põles niisama. See tâitis eeskambri palowa suitsuga. Nüüb alles hûppas Tiit alnast välja. Ka mõned inimesed tulivid ligidalt taludest juba siinna ja aitasivad alnast välja wisatud assad faugemale kanda. Ka perenaene töibus minestusest ülesse, aga oli ebmatusest nagu olvatud.

Pârast tulit inimesi juure lüllalt, aga kõik oli juba hiljaks jâanud. Ei aidanud suututamine enam midagi, sest suututamise nõuud olivid puudulised, ja puumaja põles väga lärdaaste. Õnnels oli tuul farjalautade ja rebe